

Az utazó logopédus egy napja...

Bárminemű egyezés a valósággal nem a véletlen műve. Megtörtént eseményeken alapul.

Nemsokára indulnom kell, de még ellenőrzöm, hogy mindent bepakoltam-e a régen nyaralásra használt bőröndömbe. Gyorsan bedobok még pár játékot a biztonság kedvéért, majd felkapom „edzőtársam” és elindulok az iskolába.

Ma az EGYMI-ben kezdem a napot. Miután lepakoltam, megyek is a kis ovisokért. Szeretem a kicsiket, ők még nem néznek rám furán, ha énekelek (és nem kérik, hogy hagyjam abba...). Önfeledten babázunk, mondókázunk, tágra nyílt szemekkel hallgatják a mesét. Ma örömmel nyugtáztam, hogy a múlt héten tanult szavak többsége beépült a spontán beszédükbe.

Visszatérve üres csoportszobát találunk. Vajon hová mehettek? Reggelizni? A játszótérre? Esetleg tornázni? Biztosan említették a múlt héten. Miközben latolgatom a lehetőségeket és próbálom előkeríteni agyam rejtekéből az információt, árgus szemekkel lesem az épület minden zegzugát, hogy kiszúrjam a csoportot, hiszen lassan már a következő órám kezdődik. Hát persze... kutyás terápián vannak.

Pár másodperccel becsöngetés előtt kopogok be a másik épületben lévő csoportszoba ajtaján, hogy magammal vigyem a kerekesszékekben ülő kisfiút. Ma nincs jó kedve, ezért mindent be kell vetnem, hogy ügyesek legyünk. Előkerülnek a családtagok, mosolyra készítő „varázsszavak”, a kedvenc játékok. Fontos a beszédkedv felkeltése, de előtte fel kell készíteni artikulációs gyakorlatokkal. Óra végére pedig már szárnyal is!

Jól esik percekig dicsérni tanárának, miután végeztünk. Viszont annyira belelendültem, hogy rájöttem, már csak arra van időm, hogy mindent összepakoljak és már szaladok is tovább.

Bosszúsan nyugtázom magamban, hogy sajnos nem csak kora reggel nagy a városi forgalom, miközben a másik iskolába sietek. Valószínűleg pont becsöngetésre fogok odaérni, így odáznom kell a mosdó látogatását. Sebaj, anyukám gyerekkoromban mindig azt mondta, hogy a nagylányok kibírják. A harmadikos gyerekekért megyek az osztályba, már tűkön ülve várnak. Az órán lelkesen dolgoznak, egyik feladatot adom nekik a másik után. Azt hiszem sikerrel zártuk az órát, hiszen az egyiknek végre először pördült meg a nyelve! Évek hosszú, izzadságcseppes munkája megtérült.

Szünetben visszakísérem őket, majd mielőtt pont belépnék a mosdóba, megállít az osztályfőnök. Beszélni akar a gyerekekről, no meg írjak róluk véleményt holnapra, mert felülvizsgálatra mennek. Én naiv pedig azt hittem ebben a szünetben még enni is tudok.

A következő órát még itt töltöm, jöhetnek az új elsősök! Egyelőre még félnék, hiszen egy héten csak egyszer találkoznak velem. Az egyik kislánynak nyelvlökéses nyelés terápiát kell végeznem, a másik kisfiúnak pedig orrhangzós a beszéde. Mindkét terápia elég unalmas, de jól jött az egész estét agyalás és eszközgyártás, hogyan tehetném játékosabbá. Az élet apró örömei, mikor alig tudom visszavinni a gyerekeket óra végén, mert annyira élvezték a feladatokat.

Miután végeztünk visszakísérem őket az osztályba, majd kabátot és „kinti cipőt” könyörgök rájuk, hogy még egy kicsit kimehessenek az udvarra a többiekhez napközi előtt.

Mindjárt dél, indulás előtt elintézem szükségleteim, megeszem a hideg éthordós ebédem és kicsit rendszerezem a nap folyamán csak úgy behajigált játékokat a táskámban. Az utolsó óráim vidéken van, az ezerszer megtett úton is igyekszem meglátni a szépséget. Az őszi fákat, a kopasz fákat, a virágzó fákat. Közben pedig nem idegeskedni, ha kijön elélem egy traktor, vagy éppen elterelik a forgalmat útépités miatt.

Az iskolához érve látom, hogy a gyerekek kint játszanak az udvaron. 5 percembe telik beimádkozni őket a friss levegőről az önfelelt szaladgálás közben. Semmi gond- gondolom magamban- most mutasd meg, hogy itt bent is ugyanolyan jó, ha nem jobb!

Mire hazaérek már 3 óra. Fáradtan, de megírom a KRÉTÁT, meglesem a szülőcsoportot, küldöm a véleményeket... és már épp lecsuknám a laptopom, mikor eszembe jut, hogy még a múlt héten az elsős osztályfőnöknek ígértem pár játékos gyakorlatot, amivel magyar órákon fejlesztheti osztálya beszédészlelését.

Miközben állítom össze a feladatokat és gondolatban már a holnapi óráimat tervezem, az jár a fejemben, hogy micsoda mázli, hogy a munkám a legkedvesebb hobbim is!

Egy logopédus tollából